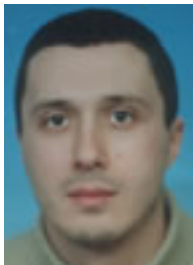


Лажно представљање у време избора



Колико је медијски све могуће упаковати, без обзира колико то било парадоксално или чак смешно, најбоље сведоче следећи примери. Највећи заштитници демократије и људских права данас били су у своје време велики комунисти или, пак, комунистичка деца којој су ослободиоци дедињских вила омогућили школовање на Западу. Ако су они који су „јахали попове“ и били део комунистичког злочиначког поретка – сада првоборци за „европску Србију“ и они који нас воде у европске интеграције, онда треба озбиљно да се замислимо. Са друге стране, они који су демократију бранили када је то било најтеже – у доба комунистичке тираније (пример професора Правног факултета у Београду који су стали на страну професора Михајла Ђурића или дисидентског писања прве књиге о политичком плурализму), данас су ваљда приучене демократе за ове „расне“ и образоване демократе изашле из комунистичког шињела.

Шта су одређени професори политичких наука, који су, у складу са својим позивом, први у Србији доносили идеје европских интеграција, спрам студентских покрета по којима „Европа нема алтернативу“ и великих партијских умова који не знају ни за које се тачно европске вредности залажу, али знају да „са тог пута не смемо скренути“.

Коначно, чују се позивања на 5. октобар од стране оних којих тога дана нигде није било на београдским улицама, док су ваљда данас присталице повратка старог режима и мрачних 90-их они који су ишли иза багера тог октобарског дана?

И колико је оваквих подвала, медијских превара и шарених лажа? Довољно је цитирати шта су Вук Драшковић и Динкић говорили о Ђинђићу, шта Ђинђић о Косову, шта Чанак о Војводини, па видети да је садашња евроунијатска листа већа папазјанија од легендарног ДОС-а. Још већи је проблем што ова коалиција изузев понављања евроунијатске мантре нема више нити једну политичку идеју, план и програм. Они нам још увек нису одговорили на питање шта тражи мисија ЕУ на Косову и Метохији, када

Није ово ништа шта нас чека после избора

Пише: Бошко Обрадовић
уторак, 29 април 2008 19:54

Ћемо тачно ући у Европску Унију и да ли ће завршни услов бити да Београд призна независно Косово? Како да онда очекујемо да дају своје мишљење о писму Вилија Вимера из 2000. или последњем Ћинђићевом јавном наступу из фебруара 2003. године? Њихова је једина мисао: како задржати власт, привилегије, бизнис и друге освојене благодати због којих и постоји ова интересна политичка група од 1945. године.

Но, лако би све било по евроунијате у овој изборној кампањи, која се базира једино на оправданим егзистенцијалним страховима грађана, посебно подстицаним подсећањем на 90-е, да није наших пријатеља и савезника са Запада. Таман кад се успостави евроунијатска идила на српским медијима, ето пуштања на слободу Рамуша Харадинаја, ето Солане који не може да спава због премишљања да ли је довољно помогао европску ствар у Србији, ето писма Кушнера и Рупела, који већ постављају Србији нове услове за европске интеграције: признавање мисије ЕУ на Косову и Метохији и хармонизацију односа са независном државом Косово (НДК). Они су заиста наши прави пријатељи, јер да нема њиховог константног помагања ми бисмо заборавили да обратимо пажњу на то „шта уствари хоће Европска Унија“?

Проблем настаје тек после 11. маја

Колико видимо и разумемо могућа су само два исхода будућих избора: победа евроунијатског блока, искључивање „националних снага“ из државних власти и наставак ДОС-овске спољне политике, или победа „патриотског блока“, ма шта то значило. Шта Србију чека у једном, а шта у другом случају?

Ако победе евроунијати, њихова власт над Србијом биће у потпуности заокружена. Имаће председника државе, парламент и владу под својом контролом. Моћиће да крену у све толико жељене лустрације политичких противника, хапшења „хашких бегунаца“, забрану рада националних делатника и даље потискивање и заборављање косовске тематике.

У једном прошлом тексту устврдили смо следеће: „Ако на следећим изборима победи *патриотски блок*

, ма шта он радио и од кога био састављен, оно што је Србија преживела од стране Запада 90-их година прошлог века биће ништа према ономе што нас у том случају чека. Појавиће се врло брзо нови ДОС, нови ОТПОР, нови независни медији, огромне паре поново ће ући у Србију, све са циљем да се направи „жута револуција“ и националисти

Није ово ништа шта нас чека после избора

Пише: Бошко Обрадовић
уторак, 29 април 2008 19:54

скину са власти, што ће бити само повод за отворену окупацију Србије од стране НАТО-пакта. Притисак на Србију биће никад већи, у обрнутој сразмери са аутентичношћу новог националног програма и његових носилаца“. Вреди још мало промислити о овом сценарију који је највероватнији исход предстојећих избора.

Све зависи од карактера будућег „патриотског блока“, од тога колико ће он бити аутентичан и да ли ће смети да покрене велику националну обнову. Или ће поента бити само у подели места у министарствима и управним одборима, даљој страначкој феудализацији државне власти и наставку националне политике која „нити смрди нит мирише“. Нама не треба нова влада која ће личити на стару по међусобном прегањању и потурању клипова у тачкове, већ управо „национална и одговорна влада“, која ће на неко време у други план да стави ускостраначке интересе и покрене кључна друштвена и национална питања.

Шта то конкретно значи:

- да ли ће се првог дана заседања нове владе са друге стране стола наћи домаћи тајкуни којима ће бити предочена једноставна дилема, по Путиновом обрасцу: или ћете половину Вашег екстрапрофита, стеченог најразличитијим финансијским и криминалним машинацијама, уложити у обнову Србије или ћете завршити у затвору а сва имовина ће вам бити одузета?
- да ли ће се шта променити у просвети, на медијима, у култури?
- шта ће се променити у Војсци Србије?
- да ли ће државне структуре бити ослобођене страних агената и стипендиста разних фондова за окупацију Србије?
- како да зауставимо белу кугу?

Није ово ништа шта нас чека после избора

Пише: Бошко Обрадовић
уторак, 29 април 2008 19:54

- да ли ће бити укинут тоталитарни Закон о новој личној карти?
- како треба да се односимо према Србима ван Србије и српским националним интересима у региону?
- да ли Европска Унија има алтернативу?

Једном речју, нама је потребан нов и оригиналан национални програм за 21. век, обједињавање свих националних ресурса у Отаџбини и дијаспори, држави и Цркви, политичким странкама и невладином сектору, постављање свеукупног српског питања на Балкану и читав низ сродних „коперниканских“ обрта у нашој унутрашњој и спољној политици. Све друго било би само старо замајавање у наизглед новом руху. Уколико не дође до формирања заиста „националне и одговорне владе“, онда смо дефинитивно видели све понуде на српској политичкој сцени и време је да актуелна српска политичка елита постане прошлост српског народа.

Да не заборавимо, евроунијати су за ових осам година преузели потпуну контролу над финансијским и медијским сектором, Војском и покрајином Војводином. Све што буде почела да ради нова, потенцијално национална влада биће поткопавано и рушено од првог дана, а одмах након летње паузе, ако не и раније, кренуће синдикални немири, студентски протести, невладине иницијативе о угрожавању људских права и друго већ виђено у свим „норанцастим револуцијама“. Све то имаће подршку председника државе, евроунијатских финансијских и медијских лобија, а покрајинска власт у Војводини, у случају победе евроунијата на том нивоу, биће извор дестабилизације Србије кроз представљање Војводине као европског и демократског дела Србије, из ког треба да крене нови 5. октобар.

О свему овоме треба размишљати већ док траје ова кампања, јер су избори близу, а питање је да ли постоји Акциони план за после избора. Нешто до сада нисмо имали добра искуства са овом врстом планова.